

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 78/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] právne zastúpeného Karkó, s.r.o., Obchodná 8985/5A, Žilina, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/63/2025 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým zmeňujúcim rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí jeho správnej žaloby. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Prieskumná komisia Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „prieskumná komisia“) v rámci prieskumného konania o posudzovaní zdravotného stavu sťažovateľa ako profesionálneho vojaka podľa § 100 a nasl. zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov“) rozhodnutím č. VeVZRK-EL9/4-100-4/2023 zo 4. júla 2023 rozhodla, že sťažovateľ je nespôsobilý vykonávať štátnu službu na základe vyhodnotenia jeho zdravotného stavu (zmiešaná porucha osobnosti s prejavmi emocionálnej instability a narcistickými rysmi, diagnóza F 61). Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. SEUZ-283-10/2023-OdSP z 11. októbra 2023 odvolanie sťažovateľa zamietla a napadnuté rozhodnutie prieskumnej komisie potvrdila.

3. Na základe správnej žaloby sťažovateľa v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Správny súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 20Sas/10/2023-223 z 25. februára 2025 rozhodnutia žalovanej aj prieskumnej komisie zrušil a vec vrátil prieskumnej komisii na ďalšie konanie [podľa § 191 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)]. Správnym orgánom vytkol, že nevykonanie sťažovateľom navrhovaných dôkazov nebolo dostatočne zdôvodnené. Nevykonanie dôkazu (správy z vyšetrenia v ambulancii [REDAKOVANÉ] a v ambulancii [REDAKOVANÉ]) prieskumná komisia odôvodnila tým, že ich sťažovateľ nepredložil a k zvyšným dvom návrhom (dopyt na personálny úrad a osvedčenie Národného bezpečnostného úradu) neuviedla žiadne stanovisko. Toto porušenie § 3 ods. 5, resp. § 47 ods. 3 správneho poriadku správny súd vyhodnotil ako podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré by mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. K totožnému záveru dospel aj v súvislosti s nedodržaním postupu podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keďže v administratívnom spise sa nenachádza žiadna výzva na vyjadrenie sa k podkladom na rozhodnutie pred jeho vydaním, a to ani v konaní pred prieskumnou komisiou, ani pred žalovaným. Správny súd upriamil pozornosť na úradný záznam z telefonického kontaktu so psychologičkou, na základe ktorého vyhodnotil ňou vyhotovený psychologický posudok (predložený sťažovateľom) za nepoužiteľný v konaní, z dôvodu nekompletnosti a skreslenosti. Sťažovateľ bol s podkladmi v oboch prípadoch oboznámený až na ústnom rokovaní v deň vydania správnych rozhodnutí.

4. Najvyšší správny súd na základe kasačnej sťažnosti žalovaného napadnutým rozsudkom rozsudok správneho súdu zmenil tak, že správnu žalobu sťažovateľa zamietol. Na rozdiel od správneho súdu obidva ním identifikované nedostatky podľa najvyššieho správneho súdu nedosahujú taký stupeň intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré by malo potenciál mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ považuje skutkové a právne závery najvyššieho správneho súdu za absolútne arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné. Ak správny orgán v rozhodnutí nevysvetlil, z akých dôvodov nevykonal navrhované dôkazy, podľa názoru sťažovateľa nemôže ísť iba o deficit precíznosti odôvodnenia, ako konštatoval najvyšší správny súd, ale práve o zásadnú vadu konania pre rozpor s procesným predpisom v zmysle záverov správneho súdu. Najvyšším správnym súdom odkazované časti rozhodnutia žalovaného neobsahujú zdôvodnenie nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov. Najvyšší správny súd aktivisticky dotvoril odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov a pritom prejudikoval záver prípadného budúceho správneho konania, čím prekročil svoju právomoc podľa čl. 2 ods. 2 ústavy a ignoroval právo sťažovateľa na predkladanie nových návrhov a dôkazov (po vrátení veci prieskumnej komisii).

6. Pri preukázaní absencie písomného dôkazu o poučení sťažovateľa v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku najvyšší správny súd nepovažoval za preukázané, že sťažovateľ poučený nebol. Ak považoval podmienky podľa citovaného ustanovenia za splnené, v napadnutom rozhodnutí neuvádza, kedy sa tak stalo. Sťažovateľ poukazuje konkrétne na nelogický záver, že najvyšší správny súd vlastne potvrdil záver správneho súdu, že zo zápisnice z ústneho rokovania žalovaného nevyplýva, že by bol sťažovateľovi daný priestor na uplatnenie procesných práv podľa

§ 33 ods. 2 správneho poriadku (sťažovateľ výslovne uvádza, že nebol poučený), no zároveň uvádza, že obsah zápisnice skôr dokumentuje, že sťažovateľ svoje právo vyjadriť sa nevyužil. Aj v tomto prípade najvyšší správny súd zhojil protiprávny postup správneho orgánu na základe predpokladu, že výsledok prípadného opätovného prerokovania pred správnym orgánom bude totožný. Ani prípadná hospodárnosť konania nemôže mať prednosť pred zákonnosťou a riadnym zistením skutkového stavu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým zmenil rozsudok správneho súdu tak, že správnu žalobu sťažovateľa zamietol. Dôvodom má byť arbitrárnosť tohto rozhodnutia vydaného v neprospech sťažovateľa.

8. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

9. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhajiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava

nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

11. Zo sťažnostnej argumentácie možno vyabstrahovať, že sťažovateľ spochybňuje záver najvyššieho správneho súdu o nesprávnom právnom posúdení veci správnym súdom v otázke, že ním identifikované vady postupu správnych orgánov predstavujú podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohli mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Konkrétne z dôvodu, že pri vyhodnocovaní intenzity sporných porušení prekročil svoju právomoc tým, že vlastne prejudikoval závery prípadného budúceho správneho konania.

12. V bode 27 napadnutého rozsudku najvyšší správny súd vymenoval závery štyroch vyšetrení, z ktorých správne orgány vychádzali, a záver jedného vyšetrenia, na ktoré prihliadali pri rozhodovaní vo veci, pričom za zásadné považoval podklady získané počas hospitalizácie sťažovateľa v Ústrednej vojenskej nemocnici v [REDACTED]. Uvedené skutočnosti správne orgány zrozumiteľne, určito a presvedčivo vo svojich rozhodnutiach zachytili. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu správy z ambulantných vyšetrení ani osvedčenie Národného bezpečnostného úradu nemali vzhľadom na rozsah, formu, odbornosť a komplexnosť už opísaných vyšetrení zásadnejšiu relevanciu ani potenciál pre rozhodnutie správnych orgánov (bod 28).

13. V tomto bode najvyšší správny súd identifikuje aj časť odôvodnenia, v ktorom podľa jeho názoru správny orgán vysvetlil, prečo sťažovateľom navrhované dôkazy nepovažoval za relevantné. S uvedeným sa ústavný súd nestotožňuje. Na tomto mieste ústavný súd nespochybňuje výklad § 47 ods. 3 správneho poriadku, v zmysle ktorého ak v priebehu konania účastníci navrhovali vykonanie ďalších dôkazov, správny orgán je v odôvodnení rozhodnutia povinný uviesť, ako sa s ich podnetom vysporiadal, ako navrhnuté dôkazy vykonal a hodnotil, resp. prečo vykonanie dôkazov navrhnutých účastníkmi konania odmietol (porov. *Potásch, P., Hašanová, J., Vallová, J., Milučký, J., Medžová, D.* Správny poriadok. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 430.). No v okolnostiach prejednávanej veci (rozhodovanie o zdravotnej spôsobilosti profesionálneho vojaka vykonávať štátnu službu podľa zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) ústavný súd zohľadňuje, že diagnostický záver F 61 Zmiešaná porucha osobnosti s prejavmi emocionálnej instability a narcistickými rysmi, resp. zmena klasifikácie na F61-a-II-D, vyplýva priamo z psychodiagnostického hodnotenia v rámci hospitalizácie sťažovateľa, čo zodpovedá prílohe 1 vyhlášky Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 446/2022 Z. z. o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti občana na prijatie do štátnej služby profesionálneho vojaka, o spôsobe posudzovania psychickej spôsobilosti a o previerke fyzickej zdatnosti občana na prijatie do štátnej služby profesionálneho vojaka a o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti profesionálneho vojaka na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka alebo na výkon funkcie v znení účinnom od 1. januára 2023, a jej § 2 ods. 2 písm. d), teda záveru nespôsobilý na výkon štátnej služby. Na tomto mieste ústavný súd dopĺňa, že predmetné ustanovenia vyhlášky a jej prílohy sú totožné ako v prípade vyhlášky Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 426/2015 Z. z. o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti občana na prijatie do štátnej služby profesionálneho vojaka, o spôsobe posudzovania psychickej spôsobilosti a o previerke fyzickej zdatnosti občana na prijatie do štátnej služby profesionálneho vojaka a o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti profesionálneho vojaka na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka alebo na výkon funkcie v znení účinnom do 31. decembra 2022. Zo strany

5 rozhodnutia prieskumnej komisie je zrejmé, že tá pri zisťovaní skutkového stavu zohľadnila „ostatné“ sťažovateľom predložené dôkazy (päť pracovných správ).

14. Záver najvyššieho správneho súdu o deficite odôvodnenia, resp. porušení § 47 ods. 3 správneho poriadku, ktorý nedosahuje intenzitu podstatného porušenia ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré by malo potenciál spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej, aj s odôvodnením, že vrátenie veci vzhľadom na odôvodnenie a východiská rozhodnutí správnych orgánov by nevedlo k materiálnej zmene rozhodnutí, ústavný súd preto nehodnotí ako arbitrárny či nedostatočne odôvodnený, a teda ústavne neudržateľný.

15. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podľa § 454 SSP je pre rozhodnutie najvyššieho správneho súdu rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia správneho súdu, a pre ten je podľa § 135 ods. 1 SSP rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Z tohto dôvodu nepovažuje za dôvodnú námietku sťažovateľa, že najvyšší správny súd prejedlikoval záver správneho konania.

16. Sťažovateľ v ďalšej argumentačnej línii spochybňuje logickosť záverov najvyššieho správneho súdu k namietanému nedodržaniu postupu podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku. Sťažovateľova argumentácia sa zameriava na nedostatok „poučenia“. Uvedenej otázke sa najvyšší správny súd venuje v bodoch 31 až 33 napadnutého rozsudku. Bez ambície rekapitulovať túto časť odôvodnenia, ktorá je sťažovateľovi známa, ústavný súd prihliadnuc na to, že 1. sťažovateľ neuvádza konkrétne poučenie, ktoré mu zo strany správnych orgánov nebolo poskytnuté, 2. nespája nedostatok takéhoto poučenia s konkrétnym dopadom na svoje procesné práva v správnom konaní (v čom konkrétne malo spočívať prípadné odňatie možnosti konať pred správnym orgánom), nehodnotí ani záver najvyššieho správneho súdu o samoučelnosti postupu spočívajúceho v zrušení napadnutého rozhodnutia žalovaného i prieskumnej komisie len preto, aby bola sťažovateľovi opätovne preukázateľne doručená výzva, bez možnosti podstatnej zmeny rozhodnutia, ako arbitrárny, a preto ústavne neudržateľný. Tento záver nie je ani v rozpore s účelom správneho súdnictva, ktorým nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná.

17. Ústavný súd dopĺňa, že napriek určitej nejasnosti ústavnej sťažnosti tak možno ustáliť, že „poučenie“, resp. „výzva“ má predstavovať povinnosť správneho orgánu dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. V kontexte odôvodnenia rozsudku správneho súdu (najmä bodu 50 a 57) tento považoval za podstatné pre záver o porušení § 33 ods. 2 správneho poriadku skutočnosť, že s úradným záznamom žalovaného o záveroch telefonického kontaktu s psychologičkou [REDAKOVANÉ] bol sťažovateľ oboznámený až na ústnom rokovaní žalovaného. Reakciu najvyššieho správneho súdu na uvedené (v bodoch 34 a 35 napadnutého rozsudku) však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti výslovne nespomína.

18. Ústavný súd tak po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostnej argumentácie neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Najvyšší správny súd svoje právne závery odôvodnil zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu.

19. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

20. Na základe uvedeného preto ústavný súd aj s poukazom na vymedzené špecifiká správneho súdnictva ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu